

DESPRE SEXUL FEMEII CA UN CÂMP DE LUPȚĂ ÎN RĂZBOIUL DIN BOSNIA de Matei Vișniec • TEATRUL NAȚIONAL din TIMIȘOARA • Data reprezentației: 26 aprilie 1999 • Regia: Ion-Ardeol Ieremia • Scenografia: Geta Medinschi • Distribuția: Laura Avarvari (Kate), Claudia Ieremia (Dorra).

unui sex femeiesc imens, cuprins de flăcări, în interiorul căruia sunt aruncați bărbați-manechine -, de un

șește să ne implice în nici un fel. Dimpotrivă, pe alocuri, devine chiar agasantă (dacă este să ne gândim fie

spațiu scenic core-spunzător - concentraționar -, reprezentația pare totuși lipsită de finalitate. Ne arată fără a ne convinge. Nu reu-

și numai la final, când un pâlă de copii sunt aduși în scenă cu mitralierele îndreptate spre public). Spre luare aminte - și aceștia vor crește și vor deveni luptători într-un război lipsit de sens - vrea să ni se sugereze, băgându-ni-se degetul în ochi. Cam facil pentru un adevăr atât de crunt.

Marinela Țepuș

Tartorul formei și jucăria sortii

Julieta îi cere fără înconjur lui Romeo să renunțe la propriul nume care, așa cum numele

nimic, se încumetă să-i scruteze amplexarea, reușește să-l facă înțeles. Înfruntarea dintre clanurile Montague

și Capulet nu e decât o tragicomedie identitară care se consumă la nivel de simbol. Ei nu au de împărțit vreun teritoriu, ca *hutu* cu *tutsi*, sârbii cu bosniacii (sau albanezii), kurzii cu turcii sau evreii cu arabii. Au destul loc

atât părinții îmbătrâniți și nesimțitori, cât maleficii intelectuali Mercutio și Tybalt, reprezentanți redutabili ai tiraniei formelor. Romeo este, la început, un tânăr sofisticat și prețios, care-și exprimă iubirea pentru o oarecare Rosalinda cu eleganță de curtean, în stilul *euphuistic* al epocii. Mercutio, care-i poartă o afecțiune vizibil dubioasă, caută să-l mențină în zona imaginarului și încearcă să-l seducă prin artă, de aici importanța monologului despre regina Mab. Tybalt, *tartorul formei*, este, de fapt, complicele lui Mercutio, pe care-l omoară doar din cauza intervenției hazardate a lui Romeo. El este cel care veghează asupra păstrării neștirbite a tradițiilor, apără rigorile sociale, dă convenției strălucire și stil. Ideea de a-i întări prezența și de a-l înfățișa tăios, cu capul ras, nu ca pe un *skin-head* bătăuș, ci ca pe un D'Annunzio rafinat, este una dintre reușitele spectacolului. Moartea tinerilor este expresia nemijlocită a victoriei semnelor asupra

ROMEO ȘI JULIETA de William Shakespeare • TEATRUL "MARIA FILOTTI" din BRĂILA • Data reprezentației: 17 aprilie 1999 • Regia: Ion Mircioagă • Scenografia: Gheorghe Masorescu • Ilustrația muzicală: Wanessa Radu • Distribuția: Monica Zugravu/Cătălina Nedelea (Julieta), Ciprian Nicolăiasa (Romeo), Liliana Ghiță (Doica), Cornel Cimpoeș (Mercutio), Marcel Turcoianu (Tybalt), Bujor Macrin (Lorenzo), Mihaela Trifimov (Lady Capulet), George Toropoc (Capulet), Costică Burlacu (Peter), Valentin Terente (Paris), Dan Moldoveanu (Prințul) ș.a.

trandafirului nu exală nici un parfum, nu are nimic de a face cu farmecul natural, bărbătesc al celui ce-l poartă. Îndrăzneala tinerei e fără de margini, deoarece ea pretinde ca partenerul să renunțe la tot ce constituie simbol, semn identitar, la orice element de convenție culturală care ar stăvili desfășurarea nestingherită a pulsionilor naturale. Nu este de mirare că Julieta e născută sub zodia Leului (la 31 iulie, Shakespeare are grijă să o spună), zodie solară a celor debordând de curaj și energie. De altfel, în spectacol, ea este inspirat îmbrăcată în nuanțe de galben solar, imperial. Ceea ce se joacă în această comedie crudă, crâncenă, cum o numește regizorul Ion Mircioagă, este lupta dintre natură și cultură, dintre perversitate și spontaneitate, dintre reflecție și invenție.

Ion Mircioagă se ferește de ispita actualizărilor stridente și, spre deosebire de cei care nu pregetă să ajusteze textul dramatic în funcție de capriciile inspirației de moment, are curajul de a nu tăia din el (aproape)

și se simt bine-n Verona-ncântătoare, dar continuă să-și joace conștiincios rolurile dure în care tradiția i-a distribuit. Echilibrul de putere este tulburat de intervenția Julietei, care-și folosește forța solară proprie, atrăgându-și ca aliată și puterea telurică a Doicii, pentru a înfrunta nu destinul, cum îndeobște se crede, ci convențiile și rigorile unor forme fără fond. Spectacolul lui Ion Mircioagă arată clar că adevărații adversari ai iubirii sunt nu

realității. Romeo se sinucide pentru că interpretează greșit *simptomele* morții Julietei, aceasta din urmă piere din cauza unui deficit de comunicare. Jucăria sorții este mai curând Lorenzo, cel care a crezut că poate mânui nepedepsit semiotica nonverbală a leacurilor și otrăvurilor:

Construcția ideatică bogată și coerentă a spectacolului este susținută de numeroase rezolvări scenice de detaliu, multe de bună calitate. Momentele de comedie mută din casa Capulet, dansul fellinian al servitorului la moartea Julietei, relația mută dintre Benvolio și Romeo sunt elemente remarcabile. Scena balului, cu încremenirea invitaților gen "Frumoașa din pădurea adormită", mi s-a părut cam banală, o soluție lipsită de inventivitate. Pe de altă parte, deși se vede că s-a lucrat atent și minuțios cu actorii, prestația acestora nu se ridică la înălțimea ambiției demersului regizoral. Din fericire, nu este genul de

piesă care să aibă neapărat nevoie de monștri sacri în distribuție. Ciprian Nicolăiasa are un fizic interesant, o personalitate accentuată, dar replicile sale, începute bine, se destramă uneori prin rostire incertă. Cătălina Nedelea-Julietta pe care am văzut-o - mai mult scâncește și sughite decât vorbește. Liliana Ghiță este, ca întotdeauna, irezistibilă. Doica ei e savuroasă, interesantă, vie, poate doar puțin prea revuistică. Latura telurică, chiar tragică-i-a murit propriul copil, Julietta este un substitut -, lipsește. Comel Cimpoea este un Mercutio intelectual, sofisticat, poate nu destul de bizar. Marcel Turcoianu are un profil interesant în Tybalt și Costică Burlacu susține cu bun-gust rolul comic al servitorului. Bujor Macrin, binecunoscut stâlp al teatrului din Brăila, se prea revarsă în rolul lui Lorenzo, se simte o notă de cabotinism. Există, din păcate, și neîmpliniri vizibile. Mihaela Trofimov nu este

convingătoare în Lady Capulet, pare sora mai tânără a Julietei. Valentin Terente, ca Paris, parcă ar umbla neîndemânatic pe picioroange etc. Ansamblul este totuși destul de bine sudat, formează o echipă entuziasă și vioaie. Decorul și costumele nu sperie nici prin bogăție, nici prin originalitate. O anumită simbolistică a culorilor (galbenul Julietei, alb-negrul lui Romeo) este bine gândită. Armonizarea rochiei Doicii cu decorația platformei este plăcută. Muzica, destul de oarecare, nu supără deloc. Revenind la remarca lui Ion Mircioagă că piesa este o comedie, mi se pare acum mai curând profundă decât provocatoare. Shakespeare însuși a prezentat același subiect în manieră comică în înscenarea despre Pyram și Thisbea, pe care o joacă actorii amatori din Visul unei nopți de vară.

Adrian Mihalache

Steaua domnișoarei Cucu

Steaua fără nume

Tânărul regizor Florin Antoniu explică în micuțul caiet-program ce a vrut să fie spectacolul său de la Oradea: "un recurs la poezie". Frumos... "Eu am încercat să regăsesc - scrie dumnealui - poezia care încă mai există printre paginile prăfuite ale vieții noastre cotidiene și, nu de puține ori, hilare." Cum să nu fii de acord cu aceste bine-simțite gânduri din partea unui june realizator, care nu-și propune să epateze printr-o viziune năstrușnică sau printr-o formulă scenică șocantă, cum se mai întâmplă? Salutându-i, deci, gândul generos, să vedem cum se naște poezia în spectacol. ("Micuțul" caiet-program e, însă, substanțial; reproduce mărturii ale felului cum a fost primită și reprezentată piesa acum 55 de ani, la 1 martie 1944, sub pseudonim, cronică de bun augur de la premieră a lui N. Carandino și o interesantă ipoteză a secretarului literar Mircea Morariu, care se îndoiește de faptul că Siguranța și

Mariana și Dorin Presecan

Mareșalul chiar nu știau că autor era evreul Mihail Sebastian - "un argument în favoarea celor care contestă poveștile fantasmagorice despre participarea României la Holocaust".) Suntem, de la început, neplăcut impresionați de cadrul scenografic conceput tot de... Florin Antoniu. Biroul Șefului de gară este un spațiu

deschis, dominat în fundal de un panou pătat, cu trei arcade pe sub care se circulă în voie; iar odaia lui Miroiu e tot un panou, parcă un perete din prefabricate înfipt și uitat acolo de lucrătorii unui șantier, murdar și urât, cu un gol mare în mijloc pentru fereastră. Un pat în stânga, o masă în dreapta. Nu puținătatea ele-